

N. Jensen: Som bekendt foreffriber Forordningen af 5te September 1794, at Ingen maa tage Andre under Cuur, og at man, naar man forbrøder sig derimod, er underkastet meget strenge Straffe. Disse Straffe ere bestemte i Forordningen, og der kan ifølge den endog idømmes Tugthusstraf. Skjøndt Loven af 3die Marts 1854 noget lemper denne strenge Straf, saa er dog Forbudet imod at maatte tage Andre under Cuur og Pleie fuldstændigt opretholdt for dem, der ikke ere autoriserede Læger. Medens Grundloven har indført Religionsfrihed og har givet Enhver især fuld Raadighed over sit aandelige Vel, som Staten ogsaa i gamle Dage paatog sig at sørge for, har Staten holdt fast paa, at ingen Syg maa henvende sig til nogen Anden for at søge Raad end til dem, som Staten dertil har bestillet. Dette synes mig at være en meget urimelig Ting. Den lod sig maastee forsvare, hvis det var saa, at de autoriserede Læger vare tilstede i en saadan Mængde og saa vel fordeelte omkring i Landet, at det var nogenlunde muligt i alle Tilfælde at komme til at søge deres Raad, og hvis det, vel at mærke, tillige var saa, at man, naar man søgte deres Raad, da havde Sikkerhed for at blive helbredet. Naar begge disse Ting fandt Sted, saa lod det sig maastee forsvare at sige til en Syg: Du maa ikke søge Raad nogetstømhøst andet Sted end hos disse Mænd; men da det nu er vitterligt for Alle, at ingen af disse to Betingelser finder Sted, saa bliver det i mine Dine en stor Uret, at Staten formener en Syg at søge sin Helbredelse der, hvor Vedkommende troer at kunne finde den. I det jeg udtaler denne Betragtning, maa jeg, for at undgaae Misforstaaelse, bemærke, at det paa ingen Maade er min Mening at ville kaste mindste Skygge paa vore Lægers videnskabelige og practiske Dygtighed. Det er paa ingen Maade min Opgave her at tale imod de autoriserede Læger og til Gunst for de uautoriserede; det er kun mit Diemed at tale for den Syges Ret til at søge berøhen, hvor han selv vil. Man har ved forskjellige Leiligheder be-

rørt dette Forhold, og der har været enkelte Mænd, som have været meget ivrige for at faae en Forandring i disse Forhold, men det har hidtil ikke kunnet lykkes. Man har nedsat sine Fordringer saavidt, at man har ladet sig nøie med at begjære Frihed for de Syge, som have været behandlede af autoriserede Læger uden at opnaae Helbredelse, Frihed for dem til at søge deres Helbredelse, hvor de muligen maatte kunne finde den; men ikke engang dette tarvelige Forlangende har man villet indrømme. Istedetfor at give en Smule efter i disse Forhold har man tværtimod i den nyere Tid mere og mere forfulgt de Mænd, hvoraf Udføllige med meget stort Held have virket til Syges Helbredelse, og faaet dem strengt straffede, endog i Tilfælde, som det er oplyst i et af vore Dagblade for kort Tid siden, hvor en Mand havde behandlet 3 Patienter, som han alle havde helbredet, og hvoraf ingen havde kunnet finde Helbredelse hos autoriserede Læger. En af disse Syge var endog henvist til ham af Stedets Præst, og han var heldig i dette Tilfælde, som i mange andre, han helbrede den Syge. Det er hderst uheldigt, at der finder en saadan Tilstand Sted, at en samvittighedsfuld Præst skal kunne raade en Syg til at henvende sig til en Mand, hos hvem han finder sin Helbredelse, og at saa denne Mand, der helbreder den Syge, skal være hjemfalden til Lovens Straf. Der kan ikke være Tvivl om, at denne Præst ogsaa efter Lovgivningen er straffskyldig, og paafaldende er det, at man ikke ogsaa forfølger ham. Jeg raader paa ingen Maade dertil; jeg erkender, at han har gjort en god Gjerning, og jeg finder det smukt og braut, at han har udsat sig for den Straf, som han derved staaer Fare for at komme til at lide; men det Samme maa jeg tilstaae, at jeg mener om den Mand, der er istand til at helbrede saadanne Syge, naar han gjør det, og saa tager, hvad der følger paa. Der er paa mange Steder rundt om i Landet en saa stor Opmærksomhed for disse Forhold, at det er min fulde Overbeviisning, at hvad